Això que no m'ensenyes

Una de les principals funcions dels aparadors és la de mostrar allò que es pot adquirir a la botiga a la qual serveixen. Normalment, els objectes s'hi disposen de la manera més atractiva possible amb un clar objectiu: seduir la potencial clientela. Per tant, la relació entre els aparadors, la seducció i el negoci és ben estreta.

Una de les peculiaritats del Museu Abelló és que, com si es tractés d'una botiga de barri, té un aparador: una gran vitrina allargada de 43 metres cúbics que es pot veure des del carrer d'Àngel Guimerà. Fent cas a la funció més tradicional d'un aparador, el museu el podria utilitzar com a reclam per presentar la col·lecció que custodia a l'interior. Contràriament, però, aquest espai es desvincula del contingut del museu i s'ofereix, sense limitacions, a l'art contemporani.

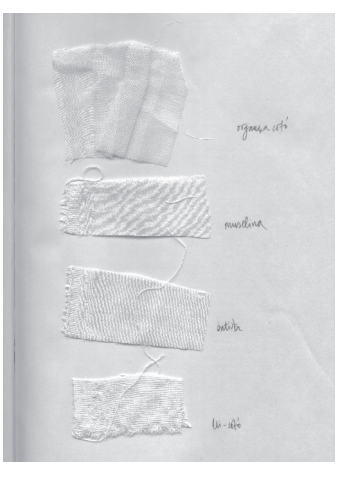
Així doncs, si el museu té la valentia d'alliberar el seu aparador i deixar-lo volar lliure, el comissariat d'aquest cicle maldarà per ser-li fidel. Per aquest motiu, i traint per segona vegada la naturalesa objectiva dels aparadors, el que atemptarem a través de les propostes expositives són uns altres aspectes estretament lligats a la seva naturalesa: el de mostrar objectes atractius i vistosos, el d'actuar com un crit i voler destacar de la resta dels sorolls visuals del carrer per atraure la mirada del vianant. El fil invisible que vincularà les diferents propostes serà el de mostrar el que és discret, algunes vegades poc vistós, allò que hauria d'estar amagat dins d'un calaix, rere el pany minúscul d'un dietari o, fins i tot, a les profunditats marines; allò que, per la seva naturalesa, mai voldria exposar-se en un aparador: un secret.

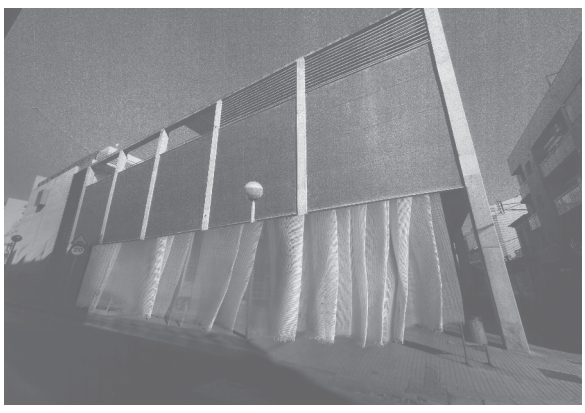
Custodiar el secret

Exposició #5
29.10.2026 — 24.1.2027

Durant la vida acumulem secrets de tota mena: secrets d'infància, secrets innocents, secrets que no compartirem mai amb ningú, secrets que se'ns escaparan per la boca un dia, sense voler. Tots ells busquen el seu lloc dins del nostre cos: s'hi acomoden i poden viure-hi anys i panys. Alguns, un dia, sortiran a la llum; d'altres, en canvi, moriran amb nosaltres.

L'Aparador del Museu Abelló no és altra cosa que un espai llindar, una frontera transparent on el teixit urbà es troba amb la institució. I és en la particularitat d'aquest espai on l'artista Mireia Coromina Portas ha desplegat una instal·lació que suggereix sense mostrar, que cuida i conserva el secret en lloc de revelar-lo. La formalització d'aquest propòsit es tradueix en una pell perimetral de cortines translúcides que vesteixen l'espai arquitectònic. El teixit no opera com a ornament, sinó que tapa les vergonyes: n'intuïm els elements, però no els podem veure. Com si fos un petit homenatge, la proposta remet a la inauguració del Museu Abelló de l'any 1999, quan el mateix Joan Abelló —clarament influenciat per Christo— va recobrir el volum de l'edifici; una acció que aquí es trasllada a l'escala íntima i domèstica de la cortina.

Mentre repassem els plecs i les trames, llegim la frase "Custodiar el secret". El verb custodiar ens connecta amb la funció del museu de preservar el patrimoni, però també ens ve al cap aquell secret que guardem a dins i que, alguns vespres, ens enutja i ens pressiona perquè el deixem sortir.

Espectadores, espectadors, acosteu-vos-hi i especuleu sobre allò que amaga la tapisseria, sobre allò que resta ocult i que potser mai va arribar a ser. Projecteu-hi, com una ombra més, el vostre secret i, si podeu, correu les cortines d'una revolada i esbombeu-ho tot. Que corri l'aire.

Biografia de l'artista

Mireia Coromina i Portas (Sant Jaume de Llierca, Girona, 1982) és artista visual i professora de l'Escola d'Art d'Olot. La seva pràctica creativa parteix de l'ús de tècniques ancestrals i artesanals, com el teixit, el tint, el dibuix, el gravat, l'escriptura o el brodat. Són procediments vinculats a un altre ritme temporal, en què la repetició i la constància del gest adquireixen un paper central.

En la seva recerca, la investigació i la documentació constitueixen una part essencial del procés creatiu i exploren la dicotomia entre l'espai interior i l'exterior, i també les formes de contacte i de rastre que es produeixen entre diferents superfícies i materials. En aquest espai de fricció, entre allò que és tangible i allò que és latent, el misteriós i el suggeridor esdevenen elements recurrents de les seves peces.

Cicles d'art contemporani a L'Aparador del Museu Abelló de Mollet del Vallès
www.museuabello.cat

Museu Abelló Fundació Municipal d'Art · Ajuntament de Mollet del Vallès · Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · Diputació Barcelona

Obra: Mireia Coromina i Portas
Comissariat: Mercè Vila Rigat
Disseny gràfic: Judit Musachs
Coordinació: Pepa Ventura Altayó
Muntatge: Xavier Vicente Ninou, Mireia Ollé Garcia i Àlex Garcia Delgado